

slag om, at Vartpengeaarene medtages ved Beregningen af Pension som Tjenestjaar, da i saa Henseende at stille et Endringsforslag til tredje Behandling.

Finansministeren: Jeg skal ikke følge den ærede Taler i de Beregninger, han opstillede, for at godtgjøre det Uretfærdige i, at nærværende Lov skulde have tilbagevirkende Kraft for de Embedsmænd, der allerede ere entledigede med Vartpenge, fordi det er Noget, der følger af sig selv, at de Embedsmænd, der have Vartpenge, inden Loven kommer ud, kunne ligesaa lidt være undergivne Lovens Bestemmelser, som de Embedsmænd, der allerede ere satte paa Pension, inden Loven emanerer. Skulde der være Spørgsmaal om Indskydelse paa Fortiden, kunde det kun være, fordi den kunde lede til Conseqventer, der maatte give Anledning til en ny Lovgivning, men da ville jo de forskjellige Dele af Legislaturen have det i deres Magt at tage de fornødne Bestemmelser. Jeg troer derfor ikke, at Legislaturen behøver at see hen til, hvorledes disse Embedsmænd vilde være farne, hvis nærværende Lov blev givet tilbagevirkende Kraft. Jeg kan ikke undlade i Anledning af den ærede Ordførers Foredrag at gøre opmærksom paa, at, naar jeg har erklæret mig mod Udvalgets 4de Indstillingspunkt, var det ikke blot, fordi det sidste Punktum ikke var saa heldigt redigeret som Lovforslaget, men ogsaa fordi den Bestemmelse i det, at den Tid, en Mand staaer paa Vartpenge, skulde tillægges samme Betydning, enten han senere tjente Staten eller ikke, saa human og billig, den end kan synes at være, dog, ligesom Bestemmelsen om højere Pension for Jubilarer, vilde medføre, at Udkastet i det Hele fik et gunstigere Præg for Embedsstanden, end det nu har, og det er det, som jeg af flere Grunde maa ansee for min Pligt at fraraade.

Bjerring: Det har været mig kært af det første Foredrag, jeg i dette Møde har hørt af den ærede Ordfører, at erfare, at Udvalget har frasældet den Indstilling, som det tidligere havde gjort til § 3, med Hensyn til 25 Mars Levealderen, fordi jeg af den Erklæring tillader mig at udlede en gunstig Slutning med Hensyn til Thingets Stemning i denne Henseende. Og, skjøndt en æret Landstingsmand, som

sidder i Nærheden af mig (Skoleforstander Sørensen), senere har optaget det af Udvalget frasældte Indstillingspunkt, skal jeg dog, for ikke at fortsætte en Discussion, der forekommer mig i visse Henseender at være kilden, ikke søge at imødegaae de Bemærkninger, hvormed den ærede Ordfører ledsagede sin Erklæring. Jeg anseer dette saameget mindre fornødent, som jeg troer, at dette Punkt er tilstrækkeligt oplyst i det udførlige Foredrag, vi i et tidligere Møde have hørt af den ærede Krigsminister, og i de forskjellige Bemærkninger, vi have hørt senere af den høitærede Finansminister, som af flere ærede Medlemmer her i Thinget. Jeg skal derfor henholde mig til disse Ytringer, og antager det ikke for Diebliffet nødvendigt at tilføje noget Yderligere.

Rierkegaard: Der er blevet spurgt her i Salen, hvad Skatteyderne vel ville synes om den Pensionsslov, som nu er forelagt, og hvorom der afstemmes, og jeg troer virkelig, det er et Spørgsmaal, som nok maa ringe for vore Øren ved denne Leilighed. Idetmindste for mine Øren har det ringet lige fra den Dag af, da der først blev Tale om Pensionssloven, og indtil denne Dag, ingenlunde fordi jeg har grublet over, hvad Skatteyderne i Almindelighed og mine Vælgere i Særdeleshed ville dømme om mit Forhold i denne Sag og om, hvorledes jeg maatte stemme i den; men fordi jeg synes, at det er paa Tiden, naar man tager sig en heel ny Kredt af Forpligtelser paa, — Forpligtelser, der ere af et saare stort Omfang, som i visse Maader og i en vis Grad — efter hvad der vel er vedgaaet af Alle, som have havt med denne Lov at gøre, — ere ubestemmelige og uberegnelige — at man da betænker sig en lille Smule paa, om der er tilstrækkelig Grund til at gjøre et saa voveligt Skridt. Og, naar jeg nu skal svare for mit Vedkommende paa dette Spørgsmaal om, hvad vel Skatteyderne ville sige om den Lov, som her forhandles, dersom den skulde blive vedtagen, saa tænker jeg mig, at disse Skatteydere, eller idetmindste de blandt dem, som ikke tage Sagerne udelukkende efter deres egen Bequemmelighed og Fordeel, vel omtrent ville sige: „Man spører det her som mange andre Steder, at i Danmark høre Kon-